

6. søndag efter påske d. 24. maj 2020

Salmer:

331: Uberørt af byens travlhed

289: Nu bede vi den Helligånd

334: Guds kirkes grund alene

722: Nu blomstertiden kommer

Prædiketekst: Johannesevangeliet 17,20-26

Jesus sagde: »Ikke for dem alene beder jeg, men også for dem, som ved deres ord tror på mig, at de alle må være ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, at de også må være i os, for at verden skal tro, at du har udsendt mig. Den herlighed, du har givet mig, har jeg givet dem, for at de skal være ét, ligesom vi er ét, jeg i dem og du i mig, for at de fuldt ud skal blive ét, for at verden skal forstå, at du har udsendt mig og har elsket dem, som du har elsket mig.

Fader, jeg vil, at hvor jeg er, skal også de, som du har givet mig, være hos mig, for at de skal se min herlighed, som du har givet mig, for du har elsket mig, før verden blev grundlagt. Retfærdige fader, verden har ikke kendt dig, men jeg har kendt dig, og de har erkendt, at du har udsendt mig; og jeg har gjort dit navn kendt for dem og vil gøre det kendt, for at den kærlighed, du har elsket mig med, skal være i dem, og jeg i dem.«

For en uge siden, 5. søndag efter påske, hørte vi den første tredjedel af en bøn, som Jesus bad kort inden, han blev taget til fange. Den handlede især om herlighed og om enheden mellem Faderen og Sønnen, mellem Gud i himlen og Guds søn på jorden. I dag har vi lige hørt den sidste tredjedel af bønningen. I den midterste del af bønningen, som vi altså ikke får i denne omgang, beder Jesus især for sine disciple og deres opgave. I den sidste tredjedel beder han så ” også for dem, som ved deres ord tror på mig.” Jesus beder for de mennesker, som på grund af disciplenes ord, øjenvidneberetninger og oplevelser tror på ham. De ord, øjenvidneberetninger og oplevelser var i begyndelsen en mundtlig tradition og blev så hurtigt nedfældet på skrift i de fire evangelier i Det Nye Testamente. Jesus beder altså for dem, som på grund af Bibelens ord tror på ham. Med andre ord, han beder for de kristne, for os kristne.

Jesus beder ikke om, at vi må lykkes med vores gudstjenester, og at de må blive et redskab til at lede mennesker nærmere Gud. Han beder ikke om, at kirkerummene må bestå 800 år endnu. Eller at vi må få vækkelse igen og se fyldte kirker. Eller at præsterne må forkynde sandt om Jesu liv. Det er da ellers vigtige ting, kan vi tænke. Og det er det.

Men Jesus har noget helt andet på hjerte i sin bøn. Han beder om enhed. Han beder om, at den enhed, den tætte forbindelse og sammenhæng, som er mellem Sønnen og Faderen, også må være i hans kirke, blandt de kristne.

Hvis man kigger rundt i det kirkelige landskab i dag, er det ikke enhed, som præger os kristne. I Danmark har vi et væld af kirkelige retninger. Vi har baptister, vi har pinsefolk, vi har apostolere. Vi har Frelsens Hær, vi har metodister, vi har missionsfolk af i hvert fald mindst tre forskellige slags. Vi har KFUM&K, vi har grundtvigianere, vi har tidehvervsfolk. Vi har Oasefolk, vi har ortodokse, vi har katolikker. Vi har folkekirkekristne og kulturkristne, vi har klimakristne og kristne aktivister, ja, vi har virkelig mange forskellige kirkelige retninger og bevægelser.

Er de enige med hinanden?

Nej. Langt fra.

Er de ét?

Det er i så fald ikke til at se det, for de, for vi, opfører os ikke som om, vi var ét.

Alle bevægelser og kirkelige retninger er vel i princippet enige om, at kristen enhed er vigtig, og at vi skal forsøge at blive ét. Altså, at blive ét på den måde, at alle de andre må blive som os. Så var vi da ét. Det ville da være det nemmeste. Og indimellem bliver kirkesamfund og bevægelser da også slået sammen, hvis de bliver små nok eller ligeglade nok med de ting, som skiller dem ad. Men når man kigger på den kristne kirkes historie, så har vi været meget bedre til at skille os fra hinanden end at blive ét.

Alle de bevægelser og kirkelige retninger, som jeg nævnte før, er som regel opstået, fordi man skilte sig ud fra nogle andre. Disse andre gjorde det ikke godt nok, de var ikke fromme nok, de var ikke sekulære nok, de gjorde ikke tingene på den måde, som Bibelen ifølge ens egen forståelse sagde, de havde den forkerte musikstil, prædikestil eller ledelsesstil.

Jesus beder for sin kirke. Jesus beder for os. Han beder om, at vi må blive ét. Han beder om, at vi må blive en enhed, som Faderen og Sønnen er. Ikke fordi Jesus bare vil have ro og ikke kan fordrage uenighed. Ikke fordi Jesus er konfliktsky, eller fordi sandheden ikke betyder noget for ham. Han var skarp i sine udtalelser. Han kæmpede om nogen for sandheden, ja, han var selv sandheden. Og vi skal også kæmpe for sandheden, for den rette tro. Det er bestemt ikke altid lige gyldige ting, kristne er uenige om og skilles på grund af.

Men Jesus ser skarpt, at vores uenighed kan skade vores troværdighed. Jesus ser, at vores tendenser til at skille os fra hinanden gør os uattraktive for dem, som ikke er en del af kirken. For hvem gider være med i et fællesskab, som ikke er enig med sig selv, som diskuterer lidt for intenst, som skiller sig fra hinanden? Hvem gider være med på et fodboldhold, hvor man hele tiden råber af hinanden? Hvem gider være med i en nørkleklub, hvor man hele tiden finder fejl i de andres håndarbejde? Så vil de fleste vende om og forsvinde igen.

Så kirkens manglende enhed er et problem. Den skader vores vidnesbyrd og troværdighed. Den skader den mission, som kirken er på, nemlig at udbrede kendskabet til Guds kærlighed, som han har vist den i Jesus Kristus.

Så hvad skal vi gøre? Skal vi bruge alt vores energi på at skabe enhed? Skal vi forsøge at få lutheranere og katolikker til at blive enige? Skal vi forsøge at få folkekirkekristne og frikirkefolk til at blive enige? Skal vi forsøge at få Indre Mission og KFUM&K til at blive enige, ja, ét?

Vi kan da forsøge. Jeg tror, vi skal forsøge og i hvert fald arbejde os hen mod en større forståelse af hinanden. Så vil vi i det mindste finde ud af, hvad vi er enige om, og hvad vi er uenige om og blive bedre til at beskrive og omtale hinanden. Måske bliver der endda mulighed for samarbejde om nogle ting. Det er fint at gå den vej. Det vil være et fint vidnesbyrd for verden, hvis lutheranere og katolikker, hvis folkekirkekristne og frikirkefolk, hvis Indre Mission og KFUM&K arbejder mere sammen. Selvfølgelig i respekt for deres forskelligheder.

Og samtidig er der noget andet, vi hver især må gøre, noget vi hver især må forstå, noget vi hver især må lade bundfælde sig i os. Og det er det, som Paulus siger i læsningen fra Romerbrevet:

Er Gud for os, hvem kan da være imod os? Han, som ikke sparede sin egen søn, men gav ham hen for os alle, vil han ikke med ham skænke os alt? Hvem vil anklage Guds udvalgte? Gud gør retfærdig. Hvem vil fordømme? Kristus Jesus er død, ja endnu mere, han er opstået og sidder ved Guds højre hånd og går i forbøn for os. Hvem kan skille os fra Kristi kærlighed? Nød eller angst? Forfølgelse, sult eller nøgenhed? Fare eller sværd? – som der står skrevet: »På grund af dig dræbes vi dagen lang, vi regnes for slagtefår.« Men i alt dette mere end sejrer vi ved ham, som har elsket os. For jeg er vis på, at hverken død eller liv eller engle eller magter eller noget nuværende eller noget kommende eller kræfter eller noget i det høje eller i det dybe eller nogen anden skabning kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre.

Det er vigtigt, at vi kæmper for sandheden og for den rette tro. Og indimellem må det betyde, at kirkesamfund og bevægelser splittes og skilles. Det er samtidig vigtigt, at vi kæmper for enheden og forsøger, at blive mere enige, blive mere ét.

Men det vigtigste, og det, som vi må bygge al vores liv og identitet på, er, at intet kan skille os fra Kristi kærlighed. Det, som vi må fortælle til dem, som ikke kender Jesus, er, at Guds kærlighed er stærk. Intet kan gøre Jesu kærlighed mindre. Intet kan gøre tilgivelsen, som Jesus skaffede på korset, til en ligegyldig detalje i verdenshistorien. Ingen kan få den tomme grav, opstandelsen fra de døde og vores håb om det samme til at blive noget overtroisk bavl. Guds kærlighed er stærk. Det, han har gjort, står fast.

Vi er gode medarbejdere på at lade mennesker forstå det, både når vi kæmper for sandheden, og når vi kæmper for enheden. Vores vigtigste vidnesbyrd er dog ikke, at vi har sandheden, eller at vi er enige om alt. Vores vigtigste vidnesbyrd er det, som Gud har gjort, og at intet, intet, kan skille mennesker fra Guds kærlighed i Jesus. Den er der. Hans tilgivelse og fred og håb om opstandelse vil altid være der. Guds kærlighed forandres ikke. Den vil altid være strømme i vores retning.

Den banker tålmodigt på alle menneskers hjerter.

Den vil ind og forandre.

Den vil ind og skabe fred og ro.

Den vil ind og give håb og trøst på de mørke dage.

Den vil ind og bosætte sig, tage bolig, og forbinde os så tæt til Kristus, at vi kan følges med ham hele vejen til det evige liv.

Så lad os kæmpe for sandheden. Lad os kæmpe for enheden. Og lad os hver især prøve at forstå dybderne og de høje tinder af Guds stærke og uforanderlige kærlighed til hver enkelt af os, til kirken, ja, til hele verden.

Er Gud for os, hvem kan da være imod os? Han, som ikke sparede sin egen søn, men gav ham hen for os alle, vil han ikke med ham skænke os alt? Hvem vil anklage Guds udvalgte? Gud gør retfærdig. Hvem vil fordømme? Kristus Jesus er død, ja endnu mere, han er opstået og sidder ved Guds højre hånd og går i forbøn for os. Hvem kan skille os fra Kristi kærlighed? Nød eller angst? Forfølgelse, sult eller nøgenhed? Fare eller sværd? – som der står skrevet: »På grund af dig dræbes vi dagen lang, vi regnes for slagtefår.« Men i alt dette mere end sejrer vi ved ham, som har elsket os. For jeg er vis på, at hverken død eller liv eller engle eller magter eller noget nuværende eller noget kommende eller kræfter eller noget i det høje eller i det dybe eller nogen anden skabning kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre.